KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.7.2025 r.
COM(2025) 382 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI

na temat oceny śródokresowej Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji dla Zwalnianych Pracowników (EGF)

2021–2027

{SWD(2025) 180 final}

Przebieg procedury

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w latach 2007–2013, aby okazać solidarność z pracownikami zwolnionymi z pracy w wyniku poważnych zmian strukturalnych w światowym handlu będących efektem globalizacji i aby udzielić im wsparcia. Zakres pierwotnego rozporządzenia[1] rozszerzono w 2009 r.[2] w celu uwzględnienia zwolnień spowodowanych światowym kryzysem finansowym i gospodarczym. W latach 2014–2020 zakres funduszu dodatkowo rozszerzono[3] na zwolnienia wywołane wszelkimi nowymi światowymi kryzysami finansowymi i gospodarczymi. W latach 2014–2020 z EFG współfinansowano do 60 %[4] środków wdrożonych przez państwa członkowskie, aby pomóc zwolnionym pracownikom w szybkiej reintegracji na rynku pracy. Aby zaradzić skutkom pandemii COVID-19, Komisja przedstawiła plan odbudowy gospodarki[5], w którym uwzględniono EFG jako nadzwyczajne narzędzie pomocy osobom, które straciły pracę z powodu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego. W ramach europejskiego instrumentu tymczasowego wsparcia w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej (SURE)[6] uruchomiono do końca 2022 r. znaczne środki finansowe na walkę z negatywnymi gospodarczymi i społecznymi skutkami pandemii COVID-19.

Na **lata 2021–2027**[7] zmieniono nazwę funduszu na „Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji dla Zwalnianych Pracowników” (EFG). Wprowadzono **istotne zmiany**[8], takie jak rozszerzenie zakresu kwalifikowalności do wsparcia zwolnionych pracowników niezależnie od przyczyny restrukturyzacji, obniżenie progu z 500 do 200 zwolnionych pracowników, uproszczenie i przyspieszenie procedur oraz dostosowanie stopy współfinansowania do Europejskiego Funduszu Społecznego Plus (EFS+)[9]. 1 kwietnia 2025 r. Komisja zaproponowała zmianę rozporządzenia w sprawie EFG[10], aby objąć nim również pracowników zagrożonych nieuchronną utratą miejsc pracy w przedsiębiorstwach poddawanych restrukturyzacji. Zmianę tę pokrótce przedstawiono na końcu niniejszego dokumentu.

Zakres oceny śródokresowej

Zgodnie z art. 22 rozporządzenia w sprawie EFG Komisja przeprowadziła ocenę śródokresową, aby ocenić, czy i w jakim stopniu EFG jest na dobrej drodze do osiągnięcia swoich celów w latach 2021–2027. Ocena ta dotyczyła skuteczności, efektywności, spójności, adekwatności i unijnej wartości dodanej EFG. Uwzględniono również ograniczone doświadczenia dotyczące wdrażania i koncepcji EFG.

W ocenie skoncentrowano się na zmianach wprowadzonych w odniesieniu do okresu 2021–2027, aby ocenić, w jakim stopniu zmiany te doprowadziły do oczekiwanych wyników.

---

[1] Rozporządzenie (WE) nr 1927/2006, Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.
[2] Rozporządzenie (WE) nr 546/2009, Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26.
[3] Rozporządzenie (UE) nr 1309/2013 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855) („rozporządzenie w sprawie EFG”).
[4] W latach 2007–2009 i 2012–2013 stopa współfinansowania EFG wynosiła 50 %, natomiast w latach 2009–2011 i 2014–2020 była ona podwyższona do 60 % (zob. załącznik 6 do dokumentu roboczego służb Komisji towarzyszącego niniejszemu sprawozdaniu).
[5] Zob. komunikat „Budżet UE napędza plan odbudowy Europy”, 27.05.2020.
[6] Rozporządzenie Rady (UE) 2020/672 z dnia 19 maja 2020 r., Dz.U. L 159 z 20.5.2020, s. 1.
[7] Rozporządzenie (UE) 2021/691, Dz.U. L 153 z 3.5.2021, s. 48.
[8] Zmiany wprowadzono w dużej mierze na podstawie oceny skutków towarzyszącej wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2021–2027, oceny ex post EFG na lata 2014–2020 oraz poprzednich ocen EFG i sprawozdań dotyczących EFG, takich jak ocena ex post EFG 2007–2013, sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 7 (2013) w sprawie EFG czy przeprowadzona przez Parlament Europejski europejska ocena wdrożenia EFG w latach 2007–2014.
[9] Stopa współfinansowania z EFG jest dostosowana do najwyższego poziomu współfinansowania z EFS+ w danym państwie członkowskim, przy jednoczesnym utrzymaniu poziomu co najmniej 60 %.
[10] COM(2025) 140.

Ponieważ wykorzystanie Funduszu było stosunkowo niskie, a liczba dostępnych dowodów była ograniczona[11], w ocenie zbadano również powody niskiego wykorzystania środków z EFG pomimo uproszczonych zasad składania wniosków wprowadzonych rozporządzeniem w sprawie EFG na lata 2021–2027. Celem jest sprawdzenie, czy EFG, zgodnie z obowiązującymi przepisami, nadal skutecznie wspiera pracowników dotkniętych globalnymi przemianami gospodarczymi, a tym samym czy jest zgodny z nadrzędnymi celami polityki społecznej UE.

Pomimo wysiłków Komisji zmierzających do jak najbardziej kompleksowej oceny i przeprowadzenia jak najszerszych konsultacji do wyników oceny należy podejść ostrożnie ze względu na ograniczoną dostępność danych. Wczesny termin oceny śródokresowej EFG umożliwił jedynie ograniczoną dostępność informacji, dowodów i doświadczeń z bieżącego okresu. Poprawa sytuacji gospodarczej była przyczyną mniejszej liczby wniosków o wsparcie z EFG, co doprowadziło do ograniczonego dostępu do danych na tym etapie. Inne wyzwania towarzyszące ocenie obejmowały brak wskaźników skuteczności, ograniczone odpowiednie wskaźniki porównawcze z danymi z pierwszego okresu programowania oraz ograniczone zasoby na potrzeby tej oceny.

Ocena opiera się na konsultacjach z zainteresowanymi stronami oraz ukierunkowanych wywiadach i konsultacjach z krajowymi i unijnymi zainteresowanymi stronami zaangażowanymi we wdrażanie EFG.

Obejmuje ona 18 spraw dotyczących wsparcia z EFG (tj. zatwierdzonych wniosków), otrzymanych między wejściem w życie rozporządzenia w sprawie EFG w dniu 3 maja 2021 r. a dniem 31 grudnia 2024 r. Spośród nich 11 wniosków rozpatruje się bez analizy wyników, która będzie dostępna dopiero w latach 2025–2027, biorąc pod uwagę, że sprawy te są nadal w toku. Sprawy dotyczące siedmiu państw członkowskich (Belgii, Danii, Francji, Niemiec, Grecji, Włoch i Hiszpanii) dotyczą 13 sektorów gospodarki, w szczególności sektora motoryzacyjnego, magazynowania i działalności usługowej wspomagającej transport, handlu hurtowego, transportu lotniczego i metali nieszlachetnych.

Niewielką liczbę wniosków w latach 2021–2024 można wyjaśnić szeregiem powodów. Jednym z powodów, które podkreślono w poprzednich ocenach, jest fakt, że liczba wniosków o wsparcie z EFG była zawsze cykliczna i związana z ogólną tendencją zatrudnienia i realiami gospodarczymi w państwach członkowskich. Pandemia COVID-19 spowodowała gwałtowny wzrost zamykania przedsiębiorstw i utraty miejsc pracy w całej Europie w 2021 r. Gospodarki europejskie zdołały jednak dobrze poradzić sobie z kryzysem, częściowo dzięki mechanizmom zmniejszonego wymiaru czasu pracy wprowadzonym na szczeblu unijnym i krajowym. W rezultacie odnotowano mniejszą liczbę działań restrukturyzacyjnych na dużą skalę, a państwa członkowskie były lepiej przygotowane do radzenia sobie z poważnymi działaniami restrukturyzacyjnymi.

Od 2024 r. baza danych Europejskiego Obserwatorium Restrukturyzacji Eurofoundu (ERM)[12] pokazuje jednak, że liczba działań restrukturyzacyjnych, w których co najmniej 200 osób

[11] Wyniki pierwszych siedmiu spraw dotyczących wsparcia z EFG były dostępne dopiero w drugiej połowie 2024 r.

[12] ERM jest najbardziej kompleksowym źródłem danych, które rejestruje wszystkie zapowiedzi zwolnień w danym roku. Ogłoszenia o restrukturyzacji są rejestrowane w ERM na podstawie przeglądu głównych źródeł medialnych w każdym z państw członkowskich. Europejskie Obserwatorium Restrukturyzacji | Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy.

straciło pracę, gwałtownie wzrosła o 50 % w latach 2023–2024[13], osiągając najwyższy poziom w latach 2021–2024. Również w 2024 r., po raz pierwszy od 2020 r., ogólna liczba utraconych miejsc pracy przekroczyła liczbę miejsc pracy stworzonych w trakcie poważnych działań restrukturyzacyjnych, zwłaszcza w najbardziej dotkniętych sektorach przetwórstwa, transportu/składowania i handlu detalicznego[14]. Świadczy to o pogorszeniu koniunktury gospodarczej, które z pewnym opóźnieniem (w zależności od czasu trwania i skali działań restrukturyzacyjnych) może doprowadzić do większej liczby wniosków o wsparcie z EFG otrzymanych w przyszłości.

Wyniki oceny śródokresowej przedstawiono w formie dokumentu roboczego służb Komisji. Dokument roboczy służb Komisji został opracowany przez Dyrekcję Generalną Komisji ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego na podstawie badań źródeł wtórnych i badań terenowych, informacji zwrotnych od zainteresowanych stron, analizy wniosków EFG i sprawozdań końcowych przedłożonych przez państwa członkowskie. Inne źródła obejmowały wcześniejsze sprawozdania i oceny EFG oraz wyniki konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami EFG ze wszystkich państw członkowskich. Zgromadzono i przeanalizowano dalsze dowody na podstawie doświadczeń szeregu pracowników Komisji zarządzających EFG oraz wewnętrznej bazy danych Komisji dotyczącej funduszu, która zawiera dane na temat wszystkich spraw dotyczących EFG w latach 2007–2024. Wyniki tej oceny pozwalają wyciągnąć odpowiednie wnioski z wdrażania EFG.

Informuje się o nich instytucje i organy UE oraz partnerów społecznych[15].

Główne ustalenia w podziale na kryteria oceny

Pomoc w ramach EFG jest zawsze oferowana z mocą wsteczną po dokonaniu zwolnień. Pomoc tę zapewnia się jako uzupełnienie środków państw członkowskich na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym tylko wtedy, gdy nagłe zwolnienia grupowe wywierają nadzwyczajną presję na publiczne służby zatrudnienia i gdy państwo członkowskie postanowi ubiegać się o finansowanie z EFG.

EFG oferuje ukierunkowane, dostosowane do potrzeb i zindywidualizowane wsparcie dla beneficjentów[16], stawiając ich w korzystniejszej sytuacji niż osoby, które nie skorzystały ze wsparcia z EFG w celu powrotu na rynek pracy[17]. Środki EFG odpowiadają indywidualnym potrzebom i życzeniom beneficjentów. EFG **usuwa bariery utrudniające uczestnictwo** i zapewnia równe traktowanie **wszystkich beneficjentów[18]**, koncentrując się jednocześnie na

[13] W UE w 2024 r. odnotowano 309 działań restrukturyzacyjnych, w których co najmniej 200 osób straciło pracę, w porównaniu z 205 w 2023 r.

[14] Europejskie Obserwatorium Restrukturyzacji |Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy. Na przykład ERM zarejestrowało w 2024 r. w UE-27 utratę 39 706 miejsc pracy, podczas gdy w sektorze produkcji samochodów utworzono jedynie 5 727 miejsc pracy (w tym sektory NACE: C27.1, 29.1, 29.2, 29.3, 30.3, 30.9, 74.9).

[15] Zgodnie z art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EFG.

[16] Według wyników siedmiu ankiet dla beneficjentów EFG 62 % respondentów (łącznie 645 odpowiedzi) zgodziło się, że EFG jest dostosowany do ich potrzeb.

[17] Analiza wspierająca ocenę ex post Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020), s. 13, https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/ceb95383-a24f-11eb-b85c-01aa75ed71a1.

[18] W Hiszpanii szczególną uwagę zwraca się również na dostępność we wszystkich miejscach związanych z realizacją działań w ramach projektu (działania informacyjne, zwiększanie świadomości itp.) w celu osiągnięcia równego udziału osób z niepełnosprawnościami. Belgia oferuje środki zapewniające zachęty finansowe każdemu pracodawcy z sektora gospodarki społecznej, który zatrudni pracownika w wieku co najmniej 50 lat. Innym przykładem z Belgii jest fakt, że w przypadku osób zagrożonych ubóstwem oferuje się zbiorowe informacje na temat podatkowych skutków zmiany statusu pracownika na osobę bezrobotną, a także na temat zapobiegania

grupach szczególnie wrażliwych, takich jak beneficjenci znajdujący się w niekorzystnej sytuacji, w tym młodzi i starsi bezrobotni oraz osoby zagrożone ubóstwem. EFG umożliwia ludziom poszerzanie wiedzy i umiejętności lub korzystanie z innych odpowiednich środków (np. dodatków na koszty przeniesienia, świadczeń z tytułu opieki nad dzieckiem lub opieki nad osobą starszą.).

EFG umożliwia państwom członkowskim eksperymentowanie z innowacyjnymi aktywnymi środkami rynku pracy, które mogą nie być powszechnie dostępne dla zwolnionych pracowników. W sytuacjach, w których wspomniane innowacyjne **środki** okazały się **skuteczne**, **państwa członkowskie** – m.in. Belgia, Niemcy i Hiszpania[19] – **włączyły je następnie do swoich standardowych środków pomocy**.

Skuteczność EFG

W ramach kryterium skuteczności ocenia się, jak skuteczny był EFG w osiąganiu swoich celów zarówno na poziomie instrumentu, jak i poszczególnych spraw. Celem EFG jest (i) okazanie solidarności z pracownikami zwolnionymi; oraz (ii) zadbanie o to, by w każdej sprawie dotyczącej wsparcia z EFG jak największa możliwa liczba beneficjentów jak najszybciej znalazła trwałe zatrudnienie. Wyniki tej oceny przedstawiono poniżej.

Rozszerzony zakres, **zmienione kryteria interwencji**, **uproszczone procedury składania wniosków** (zniesienie obowiązku wykazania związku z przyczyną zwolnień) oraz **krótsze terminy proceduralne** zarówno dla Komisji, jak i państw członkowskich, **sprawiły, że EFG stał się bardziej sprawiedliwy, bardziej sprzyjający włączeniu społecznemu i łatwiej dostępny**. Ponadto za czynnik zachęcający do ubiegania się o wkład finansowy z EFG uznano **dostosowanie stopy współfinansowania z EFG** do poziomu EFS+ (przy jednoczesnym utrzymaniu co najmniej 60 %).

W ramach EFG wspiera się wszystkich kwalifikujących się beneficjentów w sposób bardziej dostosowany i intensywny niż środki krajowe i inne instrumenty UE. Wysoko ceni się **elastyczność EFG** pod względem rodzajów poszczególnych środków. Niektóre państwa członkowskie chciałyby przeznaczyć więcej niż 35 % na dodatki[20], takie jak dodatki na poszukiwanie pracy, dodatki szkoleniowe, dodatki na koszty utrzymania i dodatki na koszty przeniesienia.

Środki EFG wzmacniają środki krajowe, ponieważ zawsze się je **oferuje jako uzupełnienie** środków krajowych. Ustalenia z poprzednich ocen i informacje zwrotne od beneficjentów potwierdzają, że w przeciwnym razie oferowana pomoc nie byłaby dostępna. Jest to wyraźna wskazówka, że środki EFG uzupełniają środki dostępne na szczeblu krajowym i opierają się na nich.

---

nadmiernemu zadłużeniu. Zarówno Belgia, jak i Hiszpania starają się przezwyciężyć stereotypy płci, oferując zachęty finansowe kobietom uczestniczącym w programach szkoleniowych lub zawodach zazwyczaj podejmowanych przez mężczyzn.

[19] W Belgii, Danii, Niemczech, Grecji, Włoszech i Hiszpanii. W Belgii przykłady obejmują organizację targów pracy we Flandrii, które miały pomóc zwolnionym pracownikom w znalezieniu nowej pracy, natomiast w Walonii beneficjenci otrzymali zachęty do udziału w szkoleniach cyfrowych. W Niemczech beneficjenci, którzy ukończyli szkolenia cyfrowe, otrzymywali tablet. W Hiszpanii sprawy dotyczące wsparcia z EFG wykorzystano jako punkt odniesienia przy opracowywaniu innych projektów w zakresie poszukiwania pracy i lokalnych inicjatyw na rzecz zatrudnienia.

[20] Podobnie jak w okresie 2014–2020 współfinansowanie dodatków jest nadal ograniczone do 35 % całego pakietu zindywidualizowanych środków w celu zapewnienia proporcjonalnej pomocy oraz zgodnie z ustaleniami z audytu EFG na lata 2007–2013 (ETO (2013), s. 28). Takie świadczenia mogą być współfinansowane tylko wtedy, gdy są uzależnione od aktywnego uczestnictwa w środkach EFG.

Zaangażowanie partnerów społecznych i przedsiębiorstw zwalniających pracowników wywarło korzystny wpływ na skuteczność spraw dotyczących wsparcia z EFG, przyczyniając się do lepszego planowania i wdrażania odpowiednich środków. W niektórych przypadkach ich zaangażowanie we Francji i Hiszpanii zapewniło również beneficjentom wskazówki, jak szybko znaleźć nowe miejsca pracy.

Informacje zwrotne z ankiet dla beneficjentów pokazują, że **ogólna wiedza** na temat EFG **poprawiła się** w porównaniu z poprzednimi okresami, chociaż nadal istnieje pole do poprawy. W szeregu przypadków promowanie przez Komisję korzystania z EFG uznano za atut dla beneficjentów. W niektórych państwach członkowskich (zwłaszcza w BE, CY, DE, EE, ES, IT, FI, HR, HU, IE, LT, LV, PT, SE) rośnie świadomość EFG, w miarę organizacje pracowników, organy wykonawcze, decydenci i partnerzy społeczni uczestniczyły we wdrażaniu niektórych środków. W innych państwach członkowskich (zwłaszcza w FR, CZ, MT, PL, SI, PL, RO, SE) nie wszystkie zainteresowane strony, w tym beneficjenci, wiedziały o EFG i jego potencjalnych korzyściach, które mogą ograniczać jego skuteczność. Istnieje możliwość poprawy komunikacji i świadomości EFG wśród pracowników i ich organizacji reprezentujących na szczeblu unijnym i krajowym. Około 80 % respondentów ankiet dla beneficjentów było świadomych, że otrzymane przez nich środki finansowe były współfinansowane z EFG/UE, podczas gdy 20 % nie wiedziało o tym fakcie.

Bariery utrudniające skuteczność EFG potwierdzają ustalenia z poprzednich ocen. Są nimi (kolejność nie wskazuje wagi danej bariery): a) długi i skomplikowany proces decyzyjny na szczeblu UE (średnio 5,5 miesiąca, co stanowi poprawę w porównaniu z 7,2 miesiąca w latach 2014–2020); b) opóźnione rozpoczęcie wdrażania; c) krajowe procedury administracyjne w państwach członkowskich; d) problemy z zarządzaniem sprawami na szczeblu krajowym/regionalnym oraz brak doświadczenia państw członkowskich w korzystaniu z EFG; e) kwestie związane z wiekiem beneficjentów (np. osoby starsze potrzebują szczególnie intensywnych szkoleń); f) trudności z dotarciem do zwolnionych pracowników i ich aktywizacją (czasami wynikające z trudności w uzyskaniu ich danych kontaktowych ze względu na ograniczenia w zakresie ochrony danych); g) niewielka gotowość pracowników do mobilności i zmian; h) problemy i opóźnienia w opracowywaniu i wdrażaniu środków EFG; i) brak wiedzy na temat EFG w niektórych państwach członkowskich; j) trudności instytucjonalne w zarządzaniu dodatkowymi funduszami, w tym innymi instrumentami, takimi jak EFS+, Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji (FST) czy Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (RRF).

Poza reintegracją na rynku pracy EFG wywarł **długotrwały wpływ na ogólne szanse beneficjentów na zatrudnienie**, np. zapewnił im nowe umiejętności i kwalifikacje. Efekty te obejmują zapewnienie beneficjentom umiejętności cyfrowych oraz umiejętności środowiskowych/ekologicznych, zwiększenie poczucia własnej wartości, poczucie posiadania lepszych kwalifikacji zawodowych, zachęcanie do przezwyciężenia uprzedzeń ze względu na płeć przy wyborze pracy oraz rozszerzanie ich sieci powiązań dzięki uczestnictwu w środkach EFG. Te niemierzalne wyniki są łatwo widoczne w ankietach dla beneficjentów w odniesieniu do każdej sprawy dotyczącej wsparcia z EFG, co umożliwia bardziej jakościowe podejście do oceny skuteczności. **Lepsze rozwiązania w zakresie gromadzenia danych i sprawozdawczości** zaobserwowano po włączeniu do rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2021–2027 szczegółowych wspólnych wskaźników i ankiety dla beneficjentów w odniesieniu do każdej sprawy dotyczącej wsparcia z EFG. Ponieważ jednak ustalenie celów dla poszczególnych spraw na etapie składania wniosku nie jest obecnie wymagane, nie można ocenić wyników każdej sprawy. Wniosek Komisji dotyczący określenia celów dla poszczególnych spraw i uwzględnienia sprawozdawczości według rodzaju zatrudnienia nie został jednak wzięty pod uwagę w ostatecznym porozumieniu między Parlamentem

Europejskim a Radą w sprawie rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2021–2027. Ogólnie rzecz biorąc, **monitorowanie skuteczności EFG poprawiło się w latach 2021–2024**.

Zasadniczo EFG jest ***skuteczny*** i **osiągnął swój cel** w zakresie solidarności ze zwolnionymi pracownikami i osobami samozatrudnionymi, które zaprzestały prowadzenia działalności w wyniku restrukturyzacji, a jednocześnie wspiera ich w znalezieniu trwałego zatrudnienia lub zakładaniu własnej działalności gospodarczej. Średni **wskaźnik reintegracji** zwolnionych pracowników na rynku pracy wyniósł około **50 %** w siedmiu zakończonych sprawach, czyli był niższy niż w poprzednim okresie programowania (60 % w 46 sprawach). Wyniki te należy postrzegać z ostrożnością ze względu na niewielką liczebność próby w latach 2021–2024. Wskaźnik ten zależy od specyfiki danej sprawy, a także od czynników zewnętrznych (takich jak sytuacja na rynku pracy, konkretne sektory działalności) oraz osobistych powodów beneficjentów. **W dłuższej perspektywie wskaźniki reintegracji poprawiają się** w większości przypadków[21].

Efektywność EFG

W ramach kryterium efektywności analizuje się, w jakim stopniu koszty związane z wdrażaniem EFG były uzasadnione, biorąc pod uwagę wyniki (analiza kosztów i korzyści)[22]. Dokonano tego poprzez analizę zasobów wykorzystanych do osiągnięcia rezultatów, a także procesu decyzyjnego. Przeanalizowano również, czy na poziomie danej sprawy lub danego instrumentu występują jakiekolwiek nieefektywności lub niepotrzebne obciążenia.

Działania objęte EFG z definicji nie podlegają programowaniu, ponieważ działania restrukturyzacyjne prowadzące do zwolnień są z natury nieoczekiwane. W związku z tym określenie z wyprzedzeniem, ile zwolnień grupowych będzie miało miejsce w danym roku i jaki będzie profil beneficjentów, nie jest możliwe. Ponadto precyzyjne oszacowanie dokładnej liczby osób, które zgłoszą się do środków EFG, rodzaju i czasu trwania potrzebnych środków oraz kwoty planowanego budżetu na pakiet zindywidualizowanych usług jest trudne, gdy państwa członkowskie sporządzają wnioski o wsparcie z EFG.

Skrócenie procedur przyjmowania indywidualnych wniosków zarówno w przypadku Komisji, jak i państw członkowskich, **poprawiło efektywność** EFG. **Łączny czas trwania procedur na szczeblu UE w latach 2021–2024 skrócił się średnio o 5,5 miesiąca**[23] w porównaniu z 7,2 miesiąca w latach 2014–2020. Mimo to 16 państw członkowskich **nadal uznaje proces decyzyjny na szczeblu UE za zbyt długi lub skomplikowany**[24]. W niektórych państwach członkowskich[25] zbyt długa procedura jest uważana za **jedyną barierę w ubieganiu się** o wsparcie z EFG. Długotrwałość procedury powoduje opóźnienia w realizacji projektów,

[21] We wszystkich 7 sprawach EFG z 2021 r., w których ankiety dla beneficjentów były dostępne, informacje zwrotne otrzymane od beneficjentów wykazały, że reintegracja na rynku pracy poprawiła się w dłuższej perspektywie w porównaniu z perspektywą krótkoterminową po ich uczestnictwie w ostatnim środku EFG. Wcześniejsza ocena EFG również zawierała ten sam wniosek.

[22] Oszczędność kosztowa EFG uwzględnia stopień, w jakim poniesione koszty są proporcjonalne do wyników (zdefiniowane jako liczba beneficjentów, którym udzielono pomocy, liczba beneficjentów powracających na rynek pracy, odsetek beneficjentów uczestniczących w kształceniu lub szkoleniu, którzy uzyskali kwalifikacje, oraz długotrwały wpływ na ogólne szanse beneficjentów na zatrudnienie) a także czy można je było osiągnąć przy mniejszych zasobach (wskaźnik absorpcji) lub w krótszym okresie. Analizując pojęcie czasu, zbadano następujące aspekty: termin i długość wniosków, harmonogram i czas trwania środków w zakresie ponownego zatrudnienia.

[23] Od dnia złożenia wniosku do dnia płatności.

[24] AT, CY, CZ, DE, FI, HR, HU, IE, IT, LT, LU, MT, PL, PT, SE, SI (zgodnie z pisemnym badaniem przeprowadzonym przez Komisję w listopadzie 2024 r. w przypadku państw członkowskich, które nie złożyły wniosku o wsparcie z EFG w latach 2021–2024).

[25] AT, CY, FI, HR.

ale z ustaleń wynika, że w niektórych przypadkach procedury na szczeblu krajowym/regionalnym stanowią większą przeszkodę dla efektywności.

Zgodnie z konsultacjami z zainteresowanymi stronami na poziomie poszczególnych spraw **kwoty dostępne na środki uznaje się za wystarczające**. Większość respondentów biorących udział w pisemnych konsultacjach Komisji uznała, że tych samych wyników nie można byłoby osiągnąć przy mniejszych zasobach lub w krótszym okresie.

Wskaźnik absorpcji (odsetek wydatków przyznanej pomocy) badany jest w ramach analizy wykorzystanych zasobów w poszczególnych sprawach. Nie odzwierciedla on jednak oszczędności kosztowej na poziomie poszczególnych spraw. Ponadto nie obejmuje on celu dla poszczególnych spraw i nie można go uznać za wskaźnik skuteczności ani wskaźnik sukcesu w danej sprawie. Podobnie jak w poprzednich okresach programowania, w większości spraw dotyczących wsparcia z EFG wykorzystuje się zazwyczaj jedynie ułamek przydzielonych im środków. W latach 2021–2024 odnotowano postępy w zakresie wskaźników absorpcji współfinansowania z EFG. W siedmiu sprawach z lat 2021–2024 **średni wskaźnik absorpcji wyniósł 63 % (w 7 sprawach dotyczących wsparcia z EFG)**, co stanowi **poprawę** w porównaniu z poprzednimi okresami (średnio 55 % w 73 sprawach w latach 2007–2013 i średnio 59 % w 46 sprawach w latach 2014–2020[26]), co w pewnym stopniu wskazuje na lepsze wykorzystanie przydzielonych zasobów.

Na poziomie państw członkowskich, po porównaniu całkowitej kwoty wydatkowanej z EFG na daną sprawę z liczbą beneficjentów, którym udzielono pomocy, ogólna tendencja polega na tym, że więcej beneficjentów otrzymało pomoc w sprawach, w których przyznano im większe finansowanie z EFG. Większa liczba beneficjentów wymaga większych środków finansowych. Ma to jednak zastosowanie, gdy beneficjenci potrzebują bardziej intensywnych lub złożonych i kosztownych szkoleń. Ogólnie rzecz biorąc, nie można było wyciągnąć znaczących wniosków na temat oszczędności kosztowej w odniesieniu do poszczególnych beneficjentów, ponieważ środki wydatkowane w poszczególnych przypadkach oraz liczba beneficjentów, którym udzielono pomocy i którzy w rezultacie wrócili na rynek pracy, różnią się znacznie w zależności od sprawy, sektora i państwa członkowskiego. Koszty zależą w dużej mierze od specyficznych uwarunkowań na szczeblu krajowym i regionalnym, a także od charakteru oferowanych środków i sytuacji beneficjentów.

Realokacja środków między działaniami w oparciu o potrzeby, które pojawiły się w okresie wdrażania, była nadal możliwa w takim stopniu, jak w poprzednich okresach programowania. Państwa członkowskie są jednak zobowiązane zgłaszać Komisji realokacje, których wartość przekracza 20 %. Takie realokacje miały miejsce w 22 % spraw (4 z 18[27]), podczas gdy w latach 2014–2020 miały one miejsce w około 10 % spraw (5 z 46).

[26] Ocena *ex post* EFG na lata 2014–2020, SWD(2021) 381/13.12.2021, s. 37.

[27] W sprawach EGF/2021/002 IT/Air Italy i EGF/2021/003 IT/Porto Canale Włochy zwróciły się o szereg realokacji środków budżetowych. W przypadku Air Italy zwiększono dwa środki w celu zapewnienia większego zwrotu kosztów mobilności oraz wkładu w koszty zakwaterowania i podróży podczas szkolenia. Ponadto dostosowano linie pomocy technicznej, aby wykorzystać kwotę niewydaną na działania przygotowawcze w celu uzupełnienia działań w zakresie zarządzania i kontroli. W przypadku Porto Canale zwrócono się o realokację środków budżetowych w celu zaoferowania większego wsparcia szkoleniowego. W sprawie EGF/2021/006 ES/Cataluña automotive wdrożono dodatkowy środek: zachętę do udziału oferowaną pracownikom w celu zachęcenia pracowników do uczestnictwa. Fundusze przeznaczone na ten środek pochodzą z zachęty do ponownego zatrudnienia. W sprawie EGF/2022/003 ES/Alu Ibérica wnioskowano o realokację w celu zaoferowania większej pomocy w poszukiwaniu pracy i kursów szkoleniowych.

Spójność EFG

EFG jest spójny z polityką krajową, regionalną i lokalną oraz zapewnia wystarczającą elastyczność w zakresie uzupełniania środków rynku pracy zapewnianych przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym. W niektórych przypadkach interwencja EFG była częścią szerszych ram polityki mających na celu zminimalizowanie skutków zwolnień grupowych w danym regionie, co zapewniło spójność między działaniami realizowanymi przez inne regionalne i lokalne zainteresowane strony, a także wzmocniło trwałość wyników EFG[28].

Na poziomie poszczególnych spraw dotyczących wsparcia z EFG nie stwierdzono wystąpienia żadnych sytuacji, w których wsparcie pokrywałoby się z innym wsparciem unijnym lub ze wsparciem na szczeblu krajowym. Stwierdzono dużą komplementarność między EFG a EFS+. Komplementarność zapewniana jest w szczególności poprzez koordynację między funduszami na szczeblu krajowym. Istnieje możliwość lepszego dostosowania EFG i EFS+ pod względem dostępności, w miarę jak niektóre państwa członkowskie decydują się finansować środki typu EFG z wykorzystaniem EFS+, FST i RRF, ponieważ środki te są już dostępne i zapewniają większą elastyczność w zakresie szybkiej realokacji kwot.

Nowy wymóg, aby państwa członkowskie wyjaśniały w każdym wniosku o wsparcie z EFG, w jaki sposób jest on koordynowany, z wykorzystaniem zaleceń zawartych w unijnych ramach jakości na rzecz przewidywania zmian i restrukturyzacji, stanowiących ramy najlepszych praktyk w zakresie przewidywania restrukturyzacji przedsiębiorstw i radzenia sobie z nią, zapewnia więcej dowodów na komplementarność EFG ze środkami i instrumentami krajowymi.

Unijna wartość dodana EFG

W ramach unijnej wartości dodanej analizuje się stopień zmian, jakie zaszły dzięki tej interwencji UE. Dokonuje się tego poprzez analizę dodatkowych korzyści w porównaniu ze scenariuszem zakładającym pomoc ze strony państw członkowskich oraz skutkami zaprzestania stosowania EFG.

Pomimo ograniczonych dowodów zebranych w ramach konsultacji z zainteresowanymi stronami ustalenia z tej oceny wskazują, że EFG wnosi wartość dodaną w porównaniu z tym, co państwa członkowskie mogłyby osiągnąć samodzielnie za pomocą środków krajowych ukierunkowanych na pomoc zwolnionym pracownikom. Wyniki konsultacji pisemnych wskazują, że około **70 % respondentów uważa, że EFG wnosi wartość dodaną**[29]. Około **62 %** respondentów ankiety dla beneficjentów oceniło EFG przychylnie w porównaniu z innymi źródłami wsparcia na szczeblu krajowym/regionalnym, powołując się na jedną z korzyści płynących ze wsparcia z EFG, a mianowicie **dostosowanie do szczególnych potrzeb beneficjentów**.

EFG okazał się sukcesem i wygenerował znaczną ***unijną wartość dodaną*** w latach 2021–2024. Jak potwierdzono w poprzednich ocenach EFG, dotyczy to w szczególności jego *skutków ilościowych*, zakresu (np. środków innowacyjnych[30]), roli i skutków w zakresie procesu[31], chociaż różnią się one w zależności od państwa członkowskiego i w dużej mierze zależą od

[28] Ocena ex post EFG na lata 2014–2020, SWD(2021) 381/13.12.2021, s. 43.

[29] Pisemne ankiety dla zainteresowanych stron ze wszystkich państw członkowskich przeprowadzone w okresie od października do grudnia 2024 r.

[30] W Belgii, Danii, Niemczech, Grecji, Włoszech i Hiszpanii. W Niemczech podczas jednodniowego wyjazdu autobusem byli pracownicy firmy Vallourec (EGF/2023/003 DE/Vallourec) odwiedzili potencjalnych pracodawców i odbyli z nimi rozmowy. W Niemczech beneficjenci, którzy ukończyli szkolenia cyfrowe, otrzymywali tablet. W Belgii (EGF/2024/002 BE/Limburg machinery and paper) zorganizowano targi pracy we Flandrii, natomiast w Walonii beneficjenci otrzymali zachęty do udziału w szkoleniach cyfrowych.

[31] Ocena ex post EFG na lata 2014–2020, SWD(2021) 381/13.12.2021, s. 46–47.

krajowych struktur wsparcia. Wartość dodana jest znacząca pod względem wielkości, co oznacza, że pomoc z EFG nie tylko zwiększa liczbę i różnorodność oferowanych usług, ale również ich intensywność, tak aby nikt nie został pominięty.

Ponieważ EFG w dużej mierze uzupełnia inne instrumenty UE (zwłaszcza EFS+), wnosi on wartość dodaną UE w porównaniu z ich zakresem i grupami docelowymi.

Podsumowując, zważywszy na ograniczenia tej oceny, w obecnych ramach regulacyjnych EFG nadal wnosi unijną wartość dodaną, ponieważ skutecznie wspiera pracowników dotkniętych globalnymi przemianami gospodarczymi, a tym samym jest zgodny z nadrzędnymi celami polityki społecznej UE.

Adekwatność EFG

Kryteria oceny adekwatności służą ocenie adekwatności EFG. Obejmują one trzy podstawowe aspekty: (i) stosowność i przydatność *rozszerzonego zakresu* EFG; (ii) *zmienione kryteria interwencji* określone w rozporządzeniu w sprawie EFG na lata 2021–2027; oraz (iii) zakres, w jakim EFG zaspokaja potrzeby państw członkowskich.

W latach 2021–2024 z dowodów wynikło, że ***rozszerzony zakres*** jest **istotny**, przydatny do osiągnięcia celów, ponieważ lepiej odzwierciedla sytuację gospodarczą i ułatwia dostęp do EFG. Większość zainteresowanych stron, z którymi przeprowadzono konsultacje, zgodziła się również, że procedura składania wniosków stała się prostsza i szybsza po usunięciu konieczności wykazania przyczyny zwolnień.

Rozszerzony zakres i **uproszczona procedura składania wniosków** sprawiają, że EFG jest **dostępny** dla wszystkich pracowników zwolnionych w trakcie poważnych działań restrukturyzacyjnych, **tak aby nikt nie został pominięty**. Decyzje o współfinansowaniu z EFG opierają się na spodziewanym wpływie zwolnień (definiowanym na podstawie progu 200 zwolnionych pracowników), a nie na ich przyczynach. Fakt ten zapewnia państwom członkowskim **większą elastyczność** w zakresie zaspokajania potrzeb zwolnionych pracowników. Z zebranych dowodów wynika, że **zakres EFG** jest odpowiedni do zaspokojenia stale zmieniających się potrzeb rynku pracy związanych z automatyzacją, sztuczną inteligencją, dwojaką transformacją – cyfrową i ekologiczną itp.

Zmienione kryteria interwencji, które obniżają próg zwolnień do 200, uznano za istotne i przydatne. Szereg państw członkowskich wskazało, że mniejsze rynki pracy mogłyby obecnie skorzystać na obniżeniu minimalnego progu zwolnień. **Większość zainteresowanych stron** uważa, że **niższy próg jest czynnikiem zachęcającym państwa członkowskie do składania wniosków**, podczas gdy poprzedni próg na lata 2014–2020 uznano za barierę. Ogólnie rzecz biorąc, łączna liczba pracowników objętych pomocą jest niższa niż liczba zwolnień, ponieważ nie wszyscy zwolnieni pracownicy potrzebują wsparcia. Jeśli chodzi o próg dla zwolnionych pracowników, w 5 wnioskach (z 18 otrzymanych w latach 2021–2024), tj. 27 %, łączna liczba zwolnionych pracowników wynosiła poniżej 500 zwolnień, a w pozostałych (13 spraw) przekroczyła 500. Jeśli chodzi o liczbę pracowników objętych środkami EFG, w 11 wnioskach liczba pracowników objętych pomocą wyniosła mniej niż 500, a w 7 – 500.

Na podstawie wcześniejszych ocen EFG w rozporządzeniu w sprawie EFG na lata 2021–2027 zmieniono okres odniesienia na potrzeby obliczenia progu 200 zwolnionych pracowników na okres czterech miesięcy (w odniesieniu do zwolnień w danym przedsiębiorstwie lub na

szczeblu regionalnym[32]) i na okres sześciu miesięcy[33] (w odniesieniu do zwolnień na szczeblu sektorowym). Poza czteromiesięcznym lub sześciomiesięcznym okresem odniesienia więcej zwolnionych pracowników i osób, które zaprzestały prowadzenia działalności na własny rachunek, można by uznać za kwalifikujących się beneficjentów, pod warunkiem że zwolnienie nastąpi sześć miesięcy przed rozpoczęciem okresu odniesienia lub między końcem okresu odniesienia a ostatnim dniem przed datą dokonania oceny przez Komisję. Ogólnie rzecz biorąc, zmianę tę uznano za użyteczną ze względu na potrzeby zwolnionych pracowników.

Zmiana kryteriów interwencji w celu uwzględnienia możliwości wspierania pracowników zwolnionych z szeregu sektorów gospodarki w danym regionie stanowiła odpowiedź na informacje zwrotne otrzymane od władz krajowych i regionalnych w ramach poprzedniej oceny, w której uznano, że wysoki próg stanowi barierę dla ubiegania się o wsparcie z EFG. W związku z tym **EFG stosuje obecnie bardziej elastyczne podejście do działań restrukturyzacyjnych** obejmujących więcej niż jedno przedsiębiorstwo. Wariant ten zastosowano w jednym przypadku sektorowym obejmującym pracowników z dwóch sektorów gospodarki (maszyny i sprzęt oraz papier).

Jeżeli chodzi o **adekwatność**, w odniesieniu do kwestii, w jakim stopniu EFG zaspokaja *potrzeby* państw członkowskich, ustalenia z niniejszej oceny potwierdzają ustalenia z poprzednich ocen EFG co do tego, że wśród wszystkich grup zainteresowanych stron panuje powszechna zgoda co do tego, że **EFG jest wystarczająco dostosowany do szczególnych potrzeb odpowiednich grup docelowych**. Wywiady przeprowadzone na szczeblu UE wskazują również na poprawę w odniesieniu do każdego okresu programowania w opracowywaniu pakietu środków na szczeblu państw członkowskich, wskazując, że środki **EFG w coraz większym stopniu uwzględniają kontekst społeczno-gospodarczy.** W związku z tym bardziej kompleksowo zaspokojono potrzeby pracowników, na przykład poprzez zapewnienie dodatkowego wsparcia w zakresie opieki nad dziećmi i świadczeń w trakcie procesu przekwalifikowania (w Hiszpanii).

Podobnie jak w poprzednich okresach programowania rozporządzenie w sprawie EFG[34] umożliwia pewien stopień **elastyczności w zakresie realokacji środków między działaniami w oparciu o potrzeby, które mogą pojawić się w okresie wdrażania**, pod warunkiem że nie przekroczono całkowitego budżetu EFG.

Podsumowując, ocena wykazuje **wysoki stopień *adekwatności*** finansowania z EFG w latach 2021–2024. Dowody wskazują również, że rozszerzony zakres i zmienione kryteria interwencji są odpowiednie, lepiej odzwierciedlają realia gospodarcze i zwiększają dostępność EFG.

Jeśli chodzi o *przyszłe potrzeby*, biorąc pod uwagę dane w zakresie megatrendów[35] dotyczące sposobu pracy i uczenia się ludzi, wyzwań związanych z dwojaką transformacją – cyfrową i ekologiczną, wpływu sztucznej inteligencji w połączeniu z kurczącą się i starzejącą się ludnością UE oraz środowiska geopolitycznego, dane te wydają się wskazywać na pilną potrzebę nowych umiejętności. Inwestowanie w przekwalifikowanie i podnoszenie kwalifikacji pracowników, w szczególności pracowników znajdujących się w trudnej sytuacji, np. w sektorze wytwórczym lub motoryzacyjnym, mogłoby wesprzeć proces transformacji tych

[32] „Przypadek sektorowy" został niedawno wprowadzony na lata 2021–2027 w odniesieniu do co najmniej 200 zwolnionych pracowników (lub osób, które zaprzestały prowadzenia działalności na własny rachunek) w czteromiesięcznym okresie odniesienia w przedsiębiorstwach, zwłaszcza MŚP należących do tych samych lub różnych sektorów gospodarki według klasyfikacji NACE Rev. 2 w tym samym regionie na poziomie NUTS 2.
[33] Okres odniesienia do obliczenia progu 500 zwolnień w przypadkach regionalnych wynosił 9 miesięcy w latach 2014–2020.
[34] Zob. art. 17 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2021/691.
[35] ESPAS-Global-Trends-to-2040-Choosing-Europes-Future-EN.pdf.

sektorów lub w niektórych przypadkach mogłoby zapobiec utracie miejsc pracy w przyszłości. Tam, gdzie nie można zapobiec restrukturyzacji, pracownicy, którzy już zostali przekwalifikowani, byliby lepiej przygotowani do szybkiego znalezienia nowej pracy i uniknięcia bezrobocia.

Zdobyte doświadczenia

Konsultacje z zainteresowanymi stronami wskazują na szereg kluczowych wniosków wyciągniętych zarówno na szczeblu państw członkowskich, jak i UE, które poprawiły skuteczność, efektywność i adekwatność EFG.

Na szczeblu państw członkowskich wyciągnięto szereg kluczowych wniosków.

- *Szybszy proces składania wniosków* staje się możliwy dla państw członkowskich mających wcześniejsze doświadczenie w sprawach dotyczących EFG, dzięki przygotowaniu bardziej kompletnych wniosków, co dzięki doświadczeniu zdobytemu w procesie składania wniosków przynosi korzyści skali. Zbyt długa procedura pozostaje jednak czynnikiem utrudniającym dla niektórych państw członkowskich.
- Wykorzystanie pomocy z EFG zachęca do opracowania ogólnego mechanizmu realizacji pomocy restrukturyzacyjnej w państwach członkowskich o niewielkim doświadczeniu w radzeniu sobie ze zwolnieniami grupowymi.
- *Wczesne wszczęcie* procedur krajowych w celu zapewnienia wczesnej interwencji.
- *Opracowanie* środków rynku pracy w celu uwzględnienia wsparcia dostosowanego do potrzeb beneficjentów.
- Znaczenie *fizycznej bliskości i łatwo dostępnego wsparcia* dla beneficjentów. W wielu przypadkach wsparcie z EFG pozytywnie wpłynęło na sposób zarządzania aktywnymi środkami rynku pracy na szczeblu krajowym oraz na partnerstwa, które się do nich przyczyniają.
- *Potrzeba usprawnienia działań komunikacyjnych*. Można to osiągnąć poprzez wyjaśnienie, jakie środki i działania mogą być wspierane przez EFG i w jaki sposób, poprzez komunikację dostosowaną do różnych zainteresowanych stron (beneficjentów, przedsiębiorstw i organizatorów szkoleń) oprócz krajowych podmiotów gospodarczych EFG. Państwa członkowskie powinny aktywnie informować o EFG i zwiększać świadomość tej kwestii, zwłaszcza wśród beneficjentów, ponieważ nie odbywa się to systematycznie lub w takim samym stopniu we wszystkich państwach UE.

Na szczeblu UE również wyciągnięto szereg kluczowych wniosków.

- *Rozszerzenie zakresu* na zwolnienia z pracy w przypadku wszelkich działań restrukturyzacyjnych na dużą skalę, niezależnie od przyczyny, sprawiło, że EFG stał się bardziej dostępny.
- *Szybsze i prostsze uruchamianie* EFG ze względu na proces składania wniosków, przy mniejszej liczbie wymaganych dowodów i krótszych terminach, sprawiło, że EFG stał się bardziej dostępny. Procedurę nadal jednak uważa się za zbyt długą i skomplikowaną. Jeszcze szybszy proces decyzyjny poprawiłby dostępność EFG i jego wykorzystanie.

Nowe wymogi w zakresie sprawozdawczości poprawiają monitorowanie *skuteczności Funduszu.* Dalsza poprawa pomiaru i monitorowania skuteczności EFG byłaby możliwa, gdyby państwa członkowskie opracowały cele dla poszczególnych spraw. Niektóre państwa członkowskie są jednak zdania, że wymogi dotyczące monitorowania i sprawozdawczości są już zbyt uciążliwe.

Wniosek Komisji dotyczący zmiany rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2021–2027

Komisja zaproponowała zmianę rozporządzenia w sprawie EFG do dnia 1 kwietnia 2025 r.[36] Komisja proponuje rozszerzenie zakresu na pracowników zagrożonych nieuchronną utratą pracy w przedsiębiorstwach poddawanych restrukturyzacji. EFG wspierałby pracowników w nabywaniu umiejętności niezbędnych do przeniesienia ich na inne stanowisko lub do zmiany pracy. Dzięki szybkiemu uruchomieniu wsparcia przed zwolnieniami grupowymi i utratą miejsc pracy EFG zapobiegnie większym zakłóceniom i zapewni sprawniejsze zmiany pracy. Przedsiębiorstwa będą musiały współfinansować część pomocy oferowanej pracownikom.

Chociaż nie wchodzi to w początkowy zakres oceny, w oparciu o ograniczone wyniki można by wyciągnąć pewne wnioski uwzględnione w ocenie w odniesieniu do wniosku dotyczącego zmiany rozporządzenia. Na podstawie wyników tej oceny Komisja proponuje **usprawnienie i przyspieszenie procedur** uruchomienia wsparcia z EFG, zapewniając jego szybką dostępność tam, gdzie jest to najbardziej potrzebne.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami Parlament Europejski i Rada muszą dokonać przeglądu i zatwierdzić każdy wniosek o wsparcie w ramach EFG. Na podstawie takiego wniosku państwa członkowskie miałyby natomiast możliwość zatwierdzania budżetu EFG raz w roku, przy czym Komisja przydzielałaby środki państwom członkowskim na podstawie ich wniosków.

Oprócz szybszej procedury uruchamiania na szczeblu UE Komisja proponuje krótsze terminy zarówno dla państw członkowskich, jak i dla Komisji przy rozpatrywaniu wniosków o pomoc. Skróciłoby to całkowity termin zatwierdzenia sprawy z 21 tygodni do 11 tygodni, uwzględniając tym samym ten aspekt ustaleń oceny.

W Parlamencie Europejskim i Radzie trwają już rozmowy na temat tego wniosku.

[36] COM(2025) 140.